

# Pondelok 22. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 22.  
týždňa v Cezročnom období.  
Navrhované témy sú: Ježiš  
ponúka svoju spásu všetkým  
ľuďom; poslanie kresťanov; keď  
dôjde k odmietnutiu.

02.09.2024

LUKÁŠOVO EVANJELIUM zdôrazňuje  
univerzálne určenie Pánovho  
posolstva spásy. Napríklad opis  
Ježišovho detstva, medzi  
spomienkami, ktoré evanjelista  
pravdepodobne počul od Panny

Márie, obsahuje návštevu mudrcov, ktorí pricestovali z Východu, aby sa poklonili židovskému kráľovi. Lukáš chce dať jasne najavo, že nový Boží ľud sa nebude obmedzovať na jeden národ, pretože Kristus prišiel ohlasovať radostnú zvesť všetkým ľuďom.

Keď Pán začal svoj verejný život, Lukáš nám hovorí, že Ježiš odišiel do Nazareta, mesta, kde prežil svoje detstvo. Keďže bola sobota, išiel do synagógy „a vstal, aby čítal“ (Lk 4, 16). Rozvinul knihu Izaiáša a ohlásil tieto slová proroka: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť“ (Lk 4, 18; Iz 61, 1-2). Keď skončil, zvinul knihu a posadil sa, zatiaľ čo všetci v synagóge „upierali naňho oči“ (Lk 4, 20). Kristus prerušil ticho slovami, ktoré prítomných prekvapili: „Dnes sa splnilo toto

Písmo, ktoré ste práve počuli“ (Lk 4, 21).

Kristov život je skutočne poznačený ohlasovaním spásy celému ľudstvu. Zázraky, ktoré koná – predpovedané Izaiášom – potvrdzujú, že Božie kráľovstvo je už prítomné, ohlasujú definitívnu porážku satana a zjavujú jeho moc zachrániť človeka pred zlom, ktoré ohrozuje jeho dušu. Preto sa Pán neobmedzuje na to, že tieto zázraky koná pre Židov, ale aj pre cudzincov. Ježiš svojej láske nekladie prekážky. Žiada len, aby sme sa k nemu priblížili s pokorou a vierou. „Východisko kresťanského života nie je v tom, že sme hodní. S tými, ktorí si mysleli, že sú dobrí, Pán nemohol veľa urobiť. Keď si myslíme, že sme lepší ako ostatní, je to začiatok konca. Pán totiž nerobí zázraky s tými, ktorí si myslia, že sú spravodliví, ale s tými, ktorí uznávajú, že sú v núdzi. Nepriťahujú ho naše schopnosti, nie preto nás miluje. Miluje nás takých,

akí sme, a hľadá ľudí, ktorí nie sú sebestační, ale sú ochotní otvoriť mu svoje srdce“<sup>[1]</sup>.

---

„DUCH PÁNA je nado mnou, lebo ma pomazal“ (Lk 4, 18). V Starom zákone pomazanie znamenalo vyliatie svätého oleja na hlavu človeka na znak toho, že si ho Boh vyvolil a bude ho sprevádzať v jeho poslaní.

Kresťania boli pomazaní v krste, ktorým „sme oslobodení od hriechu a znovuzrodení ako Božie deti, stávame sa Kristovými údmi, sme začlenení do Cirkvi a dostávame účasť na jej poslaní“<sup>[2]</sup>. Podobne ako Ježišov život, aj naša existencia môže z Božej milosti zjavovať Božie milosrdenstvo voči všetkým ľuďom. Toto apoštolské poslanie môžeme stelesňovať predovšetkým s ľuďmi, s ktorými denne prichádzame do styku, pretože bežný život je miestom

nášho každodenného darovania sa druhým.

„Ja som misia na tejto zemi, a preto som na tomto svete. Treba si uvedomiť, že sme akoby ohňom poznačení na túto misiu osvetľovania, žehnania, oživovania, pozdvihovania, uzdravovania a oslobodzovania. Tam sa ukazuje, kto je zdravotná sestra z *celej duše*, učiteľ z *celej duše*, politik z *celej duše*, teda tí, ktorí sa v hĺbke rozhodli byť s inými a pre iných. Keď však človek svoje povinnosti oddeľuje od súkromného života, všetko zostane sivé: bude len neustále vyhľadávať uznania alebo presadzovať vlastné záujmy“<sup>[3]</sup>  .

Krstom sme boli pomazaní, aby sme spolupracovali na Ježišovom diele lásky, aby sme sa podieľali na jeho vykupiteľskom poslaní, ktoré je univerzálne. „Kresťan si je vedomý, že je vštepený do Krista

prostredníctvom krstu; uspôsobený bojovať za Krista prostredníctvom birmovania; povolaný pôsobiť vo svete účasťou na Kristovom kráľovskom, prorockom a kňazskom úrade; úplne zjednotený s Kristom prostredníctvom Eucharistie, sviatosti jednoty a lásky. Preto tak ako Kristus musí svoj život žiť tvárou k iným ľuďom, s láskou hľadiac na všetkých a na každého jedného z tých, čo ho obklopujú, a na celé ľudstvo“<sup>[4]</sup>.

---

PO OHLÁSENÍ, že prorocko o Mesiášovi sa naplnilo v jeho osobe, Pán predvída námietky, ktoré by zo závidosti alebo uzavretosti mohli mať ľudia z jeho vlasti voči zázrakom, ktoré urobil v celej Galilei. „Veru, hovorím vám: Ani jeden prorok nie je vzácny vo svojej vlasti“ (Lk 4, 24). Pán ilustruje univerzálnosť Božej

lásky dvoma biblickými úryvkami, v ktorých bol prorok Eliáš poslaný na pomoc fenickej žene a prorok Elizeus bol vyzvaný, aby uzdravil Sýrčana pred židovskými vdovami alebo malomocnými. „Keď to počuli, všetkých v synagóge zachvátil hnev. Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli ho až na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené, a odtiaľ ho chceli zhodiť“ (Lk 4, 28-29).

Kristus sa na začiatku svojho vykupiteľského poslania stretol s obdivom a vďakou; ľudia, ktorí obdivovali jeho skutky a s radosťou prijali jeho posolstvo spásy. Stretol sa však aj s odporom niektorých Židov, často tých, ktorí boli horlivejší za svoje vlastné názory. Niečo podobné sa deje aj v poslaní každého kresťana: popri tých, ktorí Dobrú zvesť prijímajú s nadšením, sú aj takí, ktorí ju odmietajú. Možno práve preto môže vzniknúť sklúčenosť z nedostatku viditeľných plodov alebo

strach z reakcie, ktorú vyvoláme u druhých. Svätý Josemaría však poukázal na to, že aj v tých prípadoch, keď sa zdá, že naše pôsobenie je neplodné, Boh pôsobí v duši každého z nás: „Neexistuje ľudské srdce, nech by bolo akokoľvek hlboko uviaznuté v hriechu, ktoré by ako žeravý uhlík v popole v sebe neskrývalo iskierku ušľachtilosti. Keď som na také srdcia zaklopal, medzi štyrmi očami a s Kristovým slovom, vždy odpovedali“<sup>[5]</sup>.

Každý deň si v modlitbe môžeme pripomenúť prijaté poslanie, ktoré zahŕňa celý náš život, a prosiť o Božiu milosť, aby nás znovu uviedla do úlohy zmierňovať bolesť, slúžiť všetkým, prinášať im Ježišovo milosrdenstvo svojimi slovami a skutkami. „Vyjdime, vyjdime všetkým ponúknuť život Ježiša Krista (...) je mi milšia *otlčená* Cirkev, doráňaná a zašpinená tým, že vychádza do ulíc, než Cirkev chorá z



uzavretia a pohodlnosti, z upätosti na vlastné istoty. Nechcem takú Cirkev, ktorá robí všetko, aby si udržala centrálné postavenie, a nakoniec zostane zamotaná v spleti svojich mánií a procedúr“<sup>[6]</sup>. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám pomohla odvážne sa ujať poslania prinášať lásku jej Syna ľuďom okolo nás.

---

<sup>[1]</sup> František, *Homília*, 29-VI-2019.

<sup>[2]</sup> *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1213.

<sup>[3]</sup> František, *Evangelii Gaudium*, bod 273.

<sup>[4]</sup> Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 106.

<sup>[5]</sup> Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 74.

<sup>[6]</sup> František, *Evangelii Gaudium*, bod 49.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/sk-sk/article/  
pondelok-22-tyzdna-v-cezrocnom-  
obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-22-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (25.08.2025)